

оставахъ праздни! Невъзможно бѣ други да противопостави тѣмъ понеестѣпно и поискусно съпротивленіе отъ колкото госпожа д'Алтамира.

Графинята д'Алтамира, която читателитѣ ни видѣхъ за една минута въ Валенція, въ царскитѣ градини, и послѣ въ свитата на царицата Маргарита, когато посѣти Мавра Алберика, считаше са помежду пошървитѣ и поголѣмы госпожи на палата, ако и да бѣ скарана съ еичкитѣ придворны, както са туй случава нѣкога въ Двороветѣ, и както са вижда отъ слѣдующія разказъ.

Донъ Жуанъ д'Агвиларъ, Намѣстникътъ Наварскій, имаше двѣ сестры, много помлады отъ него.

Като бѣденъ, той не можѣ да имъ даде вѣно, но тѣ сполучихъ да са оженѣтъ за богаты челоувѣцы.

Първата Изабелла д'Агвиларъ, добра, привѣтлива и приказлива са ожени за Алонзо д'Алвайда, едного отъ първитѣ бароны на царството Валенція; негово чедо бѣ Фернандо д'Алвайда, осиротѣлъ отдавно.

Другата Флоринда д'Агвиларъ, съ превъсходна хубость, но високоумна, горда и самолюбива, ставъ лесно предметъ за любовь на графа д'Алтамира, едного отъ пързитѣ придворны на Филиппа II, защото имаше толкози духъ колкото липсваше на супруга ѣ, и еще славолубіе, способность, смѣлость и любовь къмъ кознитѣ, които ѣ бѣхъ страсть! втора натура.

Тя са нуждаеше отъ безпокойствія, отъ опасности, отъ впечатлѣнія, и го казваше сама, както го рече отъ послѣ и герцогинята Лонгвиль: « туй ма безпокои . . . но ма и занимава!»

Во времето на Филиппа II, който не обичаше този видъ занятія, графинята, много млада тогасъ, оилете мѣжа си два три пѣти въ планове, които той никакъ не разумѣваше, но които безъ малко щѣхъ да го погубѣтъ.

За добра негова честь, гърдна болестъ го отърва отъ мрежитѣ на съзаклетіята, които ще го погубяхъ.

Графинята, като останъ сама, управяше като началникъ за своя смѣтка кознитѣ, но съ искусство и умѣренность, които тогасъ са строго изисквахъ.